

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/42/2016
Identifikačné číslo spisu:	3113208272
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3113208272.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne CD Consulting s. r. o., so sídlom v Prahe 1, Nové Město, Politických vězňů č. 1272/21, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpenej Frdrieh Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému T., bytom I., L., o zaplataenie zmenkovej sumy 898,- € s príslušenstvom a zmenkovej odmeny 2,99 €, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36CbZm/163/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16CoZm/156/2015-91 z 21. septembra 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobou podanou na Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) dňa 28. marca 2013 podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, sa žalobkyňa domáha voči žalovanému zaplataenia pohľadávky zo zmenky v sume 898,- € s príslušenstvom. Písomným podaním zo dňa 21. decembra 2014 Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa č. 7, IČO: 42 309 106 (ďalej len „združenie“) oznámilo súdu prvej inštancie, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Súd prvej inštancie o tejto skutočnosti upovedomil žalobkyňu aj žalovaného a poučil ich, že ako účastníci konania majú právo vzniesť námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva. Žalovaný sa k vstupu združenia do konania nevyjadril. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení namietala neprípustnosť vedľajšieho účastníctva v predmetnom konaní s poukazom na to, že ide o európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, na ktoré sa vzťahuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 zo dňa 11. júla 2007 (ďalej aj „nariadenie“). Procesný postup súdu a strán v konaní je preto upravený odlišne od vnútroštátnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Nariadenie inštitút vedľajšieho účastníctva neupravuje a aplikáciu vnútroštátnych procesných noriem pripúšťa len výnimočne, a to vtedy, ak explicitne ustanovuje, že sa postupuje v súlade s príslušným procesným

právom uplatniteľným v členskom štáte. Ďalej žalobkyňa namietala, že bolo povinnosťou konajúceho súdu zabezpečiť si vyjadrenie účastníka, na ktorého stranu vedľajší účastník vstúpil. Len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania automaticky nezakladá právo vedľajšieho účastníka na účasť v konaní, ale je potrebný súhlas osoby, popri ktorej chce v konaní vystupovať. Uvedené závery vyplývajú z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2013, sp. zn. 3Cdo/188/2012 (R 62/2014) a boli s účinnosťou od 1. januára 2015 prevzaté aj do zákonnej úpravy občianskeho súdneho konania, a to novelou Občianskeho súdneho poriadku, uskutočnenou zákonom č. 353/2014 Z. z. Poukázala tiež na nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 OSP s článkom 19 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý videla v tom, že ustanovenie § 93 ods. 2 OSP nevyžaduje, aby dotknutý účastník so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na podporu jeho práv súhlasil. V praxi potom dochádza k tomu, že právnické osoby, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, sa na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám dostávajú k údajom o prebiehajúcich konaniach v spotrebiteľských veciach, do ktorých hromadne vstupujú bez toho, aby boli aspoň v minimálnom kontakte s účastníkom konania, prípadne z konania vystúpia hneď po tom, ako im je doručený rovnopis návrhu na začatie konania s prílohami. Keďže súd o prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje len na návrh, v prípade že navrhovateľ nevznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva, získava vedľajší účastník prístup k osobným údajom spotrebiteľa. Tým dochádza k zjavnému porušovaniu článku 19 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, keďže je neoprávnené zasahované do súkromného života účastníka konania tým, že vedľajší účastník zhromažďuje, resp. môže zhromažďovať jeho osobné údaje bez jeho súhlasu. Preto v prípadoch, kedy do konania na strane spotrebiteľa vstupuje ako vedľajší účastník právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, je podľa žalobkyne potrebné vyžadovať súhlas spotrebiteľa s takýmto vstupom, čím by sa zabránilo porušovaniu jeho ústavných práv. Napokon žalobkyňa poukázala aj na podobnosť medzi úpravou tzv. skráteného konania podľa Občianskeho súdneho poriadku a európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu, ktoré je upravené nariadením. Podobne ako tzv. skrátené konanie nadobudne atribúty sporového konania až včasným podaním odporu oprávnenou osobou, aj európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nadobudne atribúty sporového konania až po podaní odvolania proti rozsudku. Až po takomto procesnom úkone môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, t. j. pomoc v konaní tomu účastníkovi, popri ktorom vedľajší účastník do konania vstúpil. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 30. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 357/2012 dospel k záveru, že oznámením tretieho subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného v štádiu skráteného (rozkazného) konania nenastávajú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu, ktorý v dôsledku toho nie je ani oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu. Podľa názoru žalobkyne z uvedeného vyplýva, že ak vnútroštátna právna úprava nedovoľuje vedľajšiemu účastníkovi podať odpor proti platobnému rozkazu v rámci tzv. skráteného konania, potom analogicky vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie voči rozsudku v rámci európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Z týchto dôvodov žalobkyňa žiadala, aby súd prvej inštancie rozhodol tak, že vstup vedľajšieho účastníka do konania nepripustí.

2 Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 36CbZm/163/2013-81 z 11. mája 2015 pripustil vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Námietky vznesené žalobkyňou posúdil ako nedôvodné. Poukázal na článok 19 nariadenia, podľa ktorého sa európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie, ak nariadenie neustanovuje inak. Skutočnosť, že nariadenie neobsahuje úpravu vedľajšieho účastníctva neznamena, že vylučuje úpravu vstupu vedľajšieho účastníka do konania, obsiahnutú v procesnom práve konkrétneho členského štátu. Preto súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania aplikoval ustanovenia § 93 ods. 1 až ods. 4 OSP v znení účinnom do 31. decembra 2014. Zdôraznil, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu predstavuje osobitný druh sporového konania, ktoré sa vyznačuje tým, že v zásade prebieha písomne za použitia vzorových tlačív, ktoré sa nachádzajú v prílohe nariadenia. Takáto osobitná forma konania však nevylučuje, aby sa mohol prejaviť účel vedľajšieho účastníctva, ktorým je pomoc účastníkovi v spore. V zmysle čl. 5 ods. 1 nariadenia môže súd nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak o to požiada niektorá zo strán. Z uvedeného vyplýva, že sa nejedná o typické skrátené konanie, preto argumentácia žalobkyne s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013, sp. zn.

6Cdo/357/2012 je nenáležitá. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v uznesení z 5. februára 2013, sp. zn. 3Cdo/188/2012, súd prvej inštancie k tomu uviedol, že z odôvodnenia predmetného rozhodnutia možno vyvodíť, že podmienka súhlasu so vstupom vedľajšieho účastníka do konania má charakter negatívnej podmienky. To znamená, že táto podmienka nie je splnená vtedy, ak účastník konania, na ktorého strane má vedľajší účastník vystupovať, výslovne vyjadrí vôľu vedľajšie účasti v konaní nepripustiť. Keďže žalovaný v danom prípade neprejavil vôľu, že si neželá byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, sú námietky žalobkyne neopodstatnené. Napokon súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, keďže zmenka bola vystavená žalovaným v prospech právneho predchodcu žalobkyne ako zmenka zabezpečovacia k spotrebiteľskej zmluve o úvere. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorým je právnická osoba zriadená za účelom ochrany práv spotrebiteľov, preto vyplýva priamo zo zákona (§ 93 ods. 2 OSP).

3 Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č. k. 16CoZm/156/2015-91 z 21. septembra 2015 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že otázku prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, keďže nariadenie nemá v tomto smere osobitnú úpravu. Zdôraznil, že predmetom konania je plnenie zo zmenky, ktorá bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka k spotrebiteľskej zmluve o úvere, v ktorej mal žalovaný postavenie spotrebiteľa. Preto vstup združenia ako právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, je v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 OSP a súd prvej inštancie rozhodol správne, keď vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného pripustil. Žalovaný sa k vstupu združenia ako vedľajšieho účastníka na jeho strane nevyjadril, aby tak prípadne svojím nesúhlasom zabránil tomu, aby na jeho strane konal ten, koho účasť v konaní si neželá. K námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu predstavuje osobitný druh sporového konania, ktoré sa vyznačuje tým, že v zásade prebieha písomne za použitia vzorových tlačív, ktoré sa nachádzajú v prílohe nariadenia. Takáto osobitná forma konania však nevylučuje, aby sa mohol prejavíť účel vedľajšieho účasti, ktorým je pomoc účastníkovi v spore. V zmysle čl. 5 ods. 1 nariadenia môže súd nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak o to požiada niektorá zo strán. Z uvedeného vyplýva, že sa nejedná o typické skrátené konanie, preto argumentácia žalobkyne s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013, sp. zn. 6Cdo/357/2012, nie je správna.

4 Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP). Súd totiž nepostupovali podľa procesných pravidiel nariadenia a prednostne aplikovali vnútroštátne právo. Skutočnosť, že nariadenie neobsahuje úpravu vedľajšieho účasti znamená, že uplatnenie tohto inštitútu v európskom konaní je vylúčené. Opätovne poukázala na to, že len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania automaticky nezakladá jeho právo na účasť v konaní, na podobnú úpravu tzv. skráteného konania podľa Občianskeho súdneho poriadku a európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu podľa nariadenia, nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 OSP s Ústavou Slovenskej republiky a spochybnila aj posúdenie právneho vzťahu účastníkov ako vzťahu spotrebiteľského. V tejto súvislosti citovala z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Lučenec zo dňa 1. decembra 2014, sp. zn. 5 C 61/2014, ktorý v obdobnej veci nepripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania z dôvodu, že: „...súd nekoná vo veci spotrebiteľskej zmluvy, ale podľa zmenkového a šekového zákona bez možnosti prihliadnuť ku kauzálnemu vzťahu indosanta a odporcu.“ K podobnému záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí z 27. apríla 2015, sp. zn. 4CoZm/2/2015, keď konštatoval, že: „...zo samotného textu zmenky nie je možné konštatovať, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, resp. z tejto zmenky nie je jasná kauza, t. j. dôvod vystavenia zmenky. Nie je možné z hľadiska terajšieho štádia konštatovať, že sa jedná o zmenku, ktorá bola vystavená spotrebiteľom...“ Z týchto dôvodov žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5 Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

6 Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalobkyne bolo podané 7. októbra 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa na ňom začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobkyne posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobkyňa toto dovolanie podala.

8 Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu boli do 30. júna 2016 upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 OSP.

9 V zmysle § 239 ods. 1 OSP bolo dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nebolo prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP. V zmysle § 239 ods. 2 OSP bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

10 Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré žalobkyňa napadla dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Jeho prípustnosť preto z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 OSP nevyplýva.

11 Dovolanie žalobkyne by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné len vtedy, ak by v konaní súdov došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 OSP.

12 Vády konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ OSP v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

13 S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobkyni bola odňatá možnosť pred súdom konať (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP).

14 Žalobkyňa odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzovala z toho, že sudy nepostupovali podľa

nariadenia, ale podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a pripustili vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka, i keď sa to prieči nariadeniu.

15 Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) sa v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozumie taký vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

16 Samotným rozhodnutím o pripustení vstupu vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného sa žalobkyni neodňalo žiadne z jej procesných oprávnení účastníčky konania. Žalobkyňa ani bližšie nešpecifikovala, z realizácie ktorého procesného práva mala byť v dôsledku údajne nesprávneho rozhodnutia súdov vylúčená. Ani v postupe súdov, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, neboli zistené také pochybenia, ktoré by dosahovali intenzitu vady podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril žalobkyni procesnú možnosť namietat voči vstupu združenia do konania, keď jej v prílohe listu zo dňa 23. februára 2015 doručil oznámenie združenia, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného a poučil ju o možnosti namietat neprípustnosť vedľajšieho účastníctva. Následne sa tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite vysporiadali s námietkami žalobkyne voči vstupu združenia do konania a pokiaľ ich aj neuznali za dôvodné, nemožno z toho vyvodit' záver, že tým žalobkyni odňali možnosť konať pred súdom.

17 Dovolací súd sa nestotožnil s dovolacou námietkou, že súdy vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného neposudzovali správne, lebo pri skúmaní podmienok vstupu nesprávne aplikovali ustanovenie § 93 ods. 1 a 2 OSP v situácii, v ktorej tieto podmienky mali skúmať podľa ustanovení nariadenia. Dovolací súd poukazuje na článok 19 nariadenia, z ktorého vyplýva, že otázky týkajúce sa európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu, ktoré nie sú nariadením výslovne upravené (ako napr. vedľajšie účastníctvo) sa spravujú procesným právom členského štátu, v ktorom konanie prebieha, teda v danom prípade procesným právom Slovenskej republiky. Okrem toho, z rozhodujúceho - obsahového hľadiska sa uvedená dovolacia námietka týka správnosti právneho posúdenia, na ktorom sú založené rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu pripúšťajúce vstup združenia do konania. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré žalobkyňa súdom vytýka, však nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 OSP a ani znak rozhodnutia, ktorý by bol v § 239 OSP uvedený ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

18 Námietkami, ktoré dovolateľka uplatnila pre prípad, že oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo súdu prvej inštancie doručené po 1. januári 2015, teda po nadobudnutí účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku, uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., sa dovolací súd bližšie nezaoberal vzhľadom k tomu, že predmetné oznámenie bolo súdu prvej inštancie doručené ešte dňa 29. decembra 2014.

19 Keďže sa v dovolacom konaní nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v ust. § 237 ods. 1 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z ust. § 239 OSP, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie žalobkyne ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné.

20 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21 Nárok na náhradu trov si v predmetnom dovolacom konaní uplatnilo tiež združenie, ktoré

prostredníctvom svojho právneho zástupcu podalo k dovolaniu žalobkyne písomné vyjadrenie. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 93 ods. 2 OSP, na základe ktorého združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, bolo s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušené a Civilný sporový poriadok inštitút vedľajšieho účastníctva neupravuje. V ustanoveniach § 81 a nasl. CSP je upravený inštitút intervencie, z ktorej úpravy vyplýva, že podmienkou účasti intervenienta na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom je právny záujem intervenienta na výsledku konania. Teda aj po 1. júli 2016 je v sporovom konaní možná účasť tretej osoby (ktorá nie je žalobcom alebo žalovaným), avšak táto osoba musí tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú jej právny záujem na výsledku konania. Združenie, ktoré do konania vstúpilo z vlastného podnetu na základe písomného oznámenia z 21. decembra 2014, v doterajšom priebehu konania také skutočnosti netvrdilo, a preto nemôže byť považované za intervenienta v zmysle právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Vzhľadom k tomu, že Civilný sporový poriadok neobsahuje prechodné ustanovenie, ktoré by umožňovalo pokračovať v konaní s vedľajším účastníkom, ktorý do konania vstúpil na základe ustanovenia § 93 ods. 2 OSP, účinného do 30. júna 2016, dovolací súd neprihliadal na vyjadrenie združenia k dovolaniu žalobkyne a nerozhodoval ani o jeho návrhu na priznanie náhrady trov dovolacieho konania.

22 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.